

МЕЖДУНАРОДЕН БЕСТСЕЛЕР

НАШЕТО
ВЕЧНО
УТРЕ

enthusiast

ГАБРИЕЛ
ЗЕВИН

НАШЕТО

ВЕЧНО

УТРЕ

ГАБРИЕЛ

ЗЕВИН

Превод от английски
Богдана Димитрова

enthusia**s**t

София, 2024

Gabrielle Zevin
Tomorrow, and Tomorrow, and Tomorrow

Copyright © 2022 by Gabrielle Zevin
This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic,
Inc. and ANA Sofia.
All rights reserved

© The Great Wave (detail) by Katsushika Hokusai. The Metropolitan
Museum of Art, New York
© Cover design by John Gal

Габриел Зевин
Нашето вечно утре

© Богдана Димитрова, превод, 2024
© Джон Гал, дизайн на корицата, 2022, 2024
© Ханс Каноса, снимка на автора, 2022, 2024
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникаейшънс
енд пъблишинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-595-4

И отново, за Х. К. – и в работата, и в игрите.

Че любовта е всичко
и това е всичко, което знаем за нея.
Това е достатъчно; товарът трябва да бъде
пропорционален на колелото.

— Емили Дикинсън

СЪДЪРЖАНИЕ

I
БОЛНИ ДЕЦА · 11

II
ВЛИЯНИЯ · 91

III
НЕЧЕСТНИ ИГРИ · 175

IV
И ДВЕТЕ СТРАНИ · 243

V
ОПОРНИ ТОЧКИ · 287

VI
БРАКОВЕ · 337

VII
НРС · 377

VIII
НАШИТЕ БЕЗБРЕЖНИ ДНИ · 409

IX
ПИОНЕРИ · 453

X
ТОВАРИ И КОЛЕЛА · 489

I

БОЛНИ ДЕЦА

1

Преди Мейзър да си измисли името Мейзър, той беше Самсън Мейзър, а преди да стане Самсън Мейзър, беше Самсън Масър. Промяната на три букви го беше превърнала от порядъчно благовидно еврейче в Професионален Създател на Светове. А през по-голямата част от юношеството си той беше Сам, С.А.М. в залата на славата на „Донки Конг“ – машината на яго му, но най-вече Сам.

В един късен следобед през декември, в залеза на XX век, Сам излезе от един от вагоните на метрото и се отклони към ескалатора, който беше задръстен от множество хора, които не помръдваха. Зяпаха някаква реклама на спирката. Сам закъсняваше. Имаше среща с научния си ръководител, която беше отлагал повече от месец, но всички бяха съгласни, че тя трябваше да се осъществи преди зимната ваканция. Сам не се интересуваше от тълпите – не искаше да бъде част от тях или от каквато и да била глупост, на която хората бяха склонни да се наслаждават вкупом. Ала нямаше как да избегне тази тълпа. Трябваше да си проправи път през нея, ако искаше да излезе изпод земята.

Носеше тежко тъмносиньо вълнено палто, което бе наследил от съквартиранта си, Маркс. Той го бе купил в първи курс от военноморския склад за излишна екипировка в града. Маркс го беше оставил да гние почти цял семестър в найлоновата торба, преди Сам

да попита дали може да го заеме. Тази зима беше безмилостна, а вече беше гошъл североизточният април (Април! Зимите в Масачузетс бяха наистина ненормални!), така че той най-сетне преглътна гордостта си и попита Маркс за забравеното палто. Престори се, че му допада като стил, и Маркс отвърна, че може да го вземе. Сам очакваше точно този отговор.

Като всичко купено от военноморския склад за излишна екипировка, палтото лъхаше на мухъл, на прах и на потта на мъртви войничета, така че Сам се опита да не разсъждава защо беше изостанало. Ала то топлеше много повече от ветровката, която си беше купил от Калифорния в първи курс. Също така вярваше, че това огромно палто прикриваше неговите размери. По някакъв смехотворен начин то го правеше по-дребен, като дете.

Иначе казано, гвайсет и една годишният Сам Масър не се беше научил да се бута и натиска, така че се промуши през тълпата, доколкото бе възможно, и се почувства малко като обреченото земноводно от видеозиграта „Фрогър“. Усети се, че произнася няколко пъти „Извинете“, което всъщност не искаше да прави. Той си помисли, че в действителност най-прекрасното качество на човешкия мозък беше, че можеше да изрече „Извинете“, докато има предвид „Разкарай се!“. За героите от романи, филми и книги трябваше да се съди по тяхната стойност – съвкупността от думите и делата им, – освен ако не бяха неудачници, негодници или доказано луди. Ала хората – обикновените, почтените и честните – не можеха да преживяват без онази задължителна, закодирана в тях част, която им позволява да изричат едно нещо, а да мислят, да чувстват и дори да правят друго.

– Не можеш ли да заобиколиш? – изкреця към Сам един мъж с черно-зелена шапка от макраме.

– Извинете! – отвърна Сам.

– По дяволите, почти го стигнах – измърмори жена с бебе в слинг, щом Сам мина пред нея.

– Извинете! – каза той.

От време на време някой набързо се отказваше и оставяше пролука в тълпата. Такива празнини можеха да са възможности за Сам да се измъкне, но някак те веднага се запълваха от нови човечета, жадни за развлечения.

Беше сигнал почти до ескалатора на метрото, когато се обърна, за да види какво зяпаше тълпата. Сам можеше да си представи как разказва на Маркс за блъсканицата на спирката и той му отговаря: „Не ти ли беше поне малко любопитно за какво беше всичко? Ще откриеш цяла вселена от хора и предмети, ако поне за секунда спреш да бъдеш мизантроп“. На Сам не му харесваше, че Маркс го мислеше за мизантроп, дори и да беше такъв, и затова се обърна. Точно тогава съзря своята стара приятелка Сейди Грийн.

Не беше като изобщо да не я бе виждал през изминалите години. Двамата бяха редовни посетители на научни панаури, на Лигата на академичните игри и на много други състезания (по ораторско майсторство, роботика, творческо писане, програмиране). Защото кръгът от умните деца на Лос Анджелис беше един и същ, независимо дали си посещавал посредствена държавна гимназия на изток (като Сам), или модерно частно училище на запад (като Сейди). Двамата се споглеждаха сред море от неудачници – понякога тя дори му се усмихваше, сякаш за да потуши напрежението – и после я помиташе хищната вихрушка от привлекателни умни хлапета, с които винаги бе заобиколена. Момчета и момичета като самия него, но по-заможни, по-бели и с по-хубави очила и зъби. А той не искаше да бъде още един грозник и неудачник, който да се навърта около Сейди Грийн. Понякога мислеше за нея като за никаквица и си представяше неща, с

които го беше измамил: веднъж му бе обърнала гръб, а друг път бе избегнала погледа му. Ала не бе сторила такива неща – щеше да е госта по-добре, ако беше.

Беше разбрал, че е отишла в Масачузетския технологичен институт, и се бе зачудил дали би могъл да я срещне, когато той самият отиде в Харвард. В продължение на две години и половина не бе направил нищо, за да предизвика подобна среща. Нито пък тя.

Ала ето че тя бе там: Сейди Грийн от плът и кръв. Той почти щеше да се разплаче при вида ѝ. Все едно беше някакво математическо доказателство, което му бе убягвало от много години, но изведнъж бе намерил напълно очевидно решение, с освежен и добре отпочинал поглед. *Това е Сейди*, помисли си той, *да*.

Тъкмо щеше да ѝ извика, но се спря. Почувства се съкрушен от мисълта колко много време бе минало от последната им среща насаме. Как бе възможно човек все още да е толкова млад, колкото той обективно мислеше, че е, а да е минало толкова много време? И защо изведнъж се оказа така лесно да забрави, че я презираше? Сам си помисли, че времето бе мистерия. Ала за секунда размисли и разлици това чувство по-добре. Времето имаше математическо обяснение; обаче сърцето – частицата от мозъка, представена от сърцето – беше мистерия.

Сейди спря да се взира в каквото и да се взираше тълпата и се насочи към заминаващата Червена линия на влака.

Сам извика името ѝ: „СЕЙДИ!“ Станцията жуژه от обичайното оживление, а като добавка се чуваше и буботенето на пристигащия влак. Една тийнейджърка свиреше на виолончело *Penguin Café Orchestra* за пари. Някакъв мъж, въоръжен с папка, молеше минавачите за минутка внимание към мюсюлманските бежанци в лагера Сребринка. Близо до Сейди имаше щанд за плодови шейкове за по шест долара. Точно когато

Сам я извика първия път, блендерът беше започнал да бръмчи и да пръска аромат на цитруси и ягоди в прогнилия подземен въздух. „Сейди Грийн!“, извика отново той. Тя пак не го чу. Той забърза крачка колкото можеше. Когато ходеше бързо, противно на очакванията, се чувстваше като на състезание с бастуни.

– Сейди! СЕЙДИ! – почувства се глунаво. – СЕЙДИ МИРАНДА ГРИЙН! ТИ УМРЯ ОТ ДИЗЕНТЕРИЯ!

Най-после тя се обърна. Бавно разгледа тълпата и щом забеляза Сам, по лицето ѝ се разля усмивка като разцъфваща роза, каквато веднъж бе видял на таймлапс в час по физика. Беше красиво и може би, помисли си той, малко изкуствено. Тя тръгна към него, все още с усмивка на лице – имаше трапчинка на дясната буза и почти съвършено разстояние между двата предни горни зъба. Той си помисли, че тълпата сякаш се бе отгърпнала, за да ѝ направи път. Нещо, което светът никога не бе правил за него.

– Сестра ми умря от дизентерия, Сам Масър – каза Сейди. – Аз умрях от изтощение, след като ме ухапа змия.

– И от това, че не искаше да застреляш бизона – рече Сам.

– Безполезно е. Всичкото това месо просто щеше да изгние.

Сейди го прегърна.

– Сам Масър! Не съм спирала да се надявам, че ще те срещна случайно.

– Има ме в указателя – каза Сам.

– Е, може би съм се надявала, че ще стане естествено – отвърна Сейди, – и ето че стана.

– Какво те води към площад „Харвард“? – попита Сам.

– Как какво? Вълшебното око, разбира се – каза тя закачливо и посочи към рекламата пред себе си. За първи път Сам забеляза плаката в размер 60 на 40 сантиметри

метра, който беше превърнал пътниците в зомбирана тълпа.

ВИЖТЕ СВЕТА ПО ЕДИН СЪВСЕМ НОВ НАЧИН.
ТАЗИ КОЛЕДА ПОДАРЪКЪТ,
КОЙТО ВСИЧКИ ИСКАТ, Е
ВЪЛШЕБНОТО ОКО.

Изображението на плаката представляваше образ в крещящи коледни нюанси на изумруденозелено, рубиненочервено и златно. Ако човек се взираше в него достатъчно дълго, мозъкът можеше да се заблуди, че вижда скрита 3D картина. Наричаше се автостереограма и всеки програмист с малко опит можеше да я направи. *Това?* – помисли си Сам. – *Хората смятат това нещо за забавно?* Той простена.

– Не го ли одобряваш? – попита Сейди.

– Това нещо може да се види в спалните на всяко университетско общежитие.

– Не точно това, Сам. То е уникално за...

– Всяка спирка в Бостън.

– Може би в САЩ? – засмя се Сейди. – Е, Сам, не ти ли се иска да видиш света с вълшебни очи?

– Аз винаги виждам света с вълшебни очи – каза той. – Горя от детско възхищение.

Сейди посочи едно момченце на около шест години.

– Виж колко е щастлив! Той го е видял. Браво!

– Ти видя ли го? – попита Сам.

– Не още – призна Сейди. – А сега наистина трябва да хвана следващия влак или ще закъснея за лекции.

– Със сигурност имаш още пет минути, в които да погледнеш света с вълшебни очи – каза Сам.

– Може би следващия път.

– Хайде, Сейди. Лекциите няма да избягат. Колко пъти ти се е случвало да виждаш нещо и да знаеш, че

Всички около теб също го виждат? Или най-малкото, че техните мозъци и очи реагират на същия феномен? Колко доказателства си имала изобщо, че всички сме от един свят?

Сейди се усмихна с тъга и закачи леко Сам по рамото.

– Това прозвуча типично в твой стил.

– Аз съм си Сам.

Тя въздъхна, като чу шума на потеглящия влак.

– Ти ще си виновен, ако се проваля по Модерни теми в компютърната графика. – Тя се премести, за да може отново да вижда плаката. – Направи го заедно с мен, Сам.

– Тъй вярно. – Сам сви рамене и се загледа право напред. От години не се беше озовавал толкова близо до Сейди.

Според указанията на плаката трябваше да отпуснеш очи и да се концентрираш върху една определена точка, докато тайнственият образ изплува пред теб. Ако не станеше, съветваха да се приближиш до плаката и после бавно да се отдалечиш. Само че на спирката нямаше място за това. Така или иначе, Сам не се интересуваше какъв беше скритият образ. Можеше да предположи, че бе коледна елха, ангел, звезда, вероятно не Давидовата, нещо зимно, банално и привлекателно за всички. Нещо, чиято идея беше да продаде повече бройки от Вълшебното око. Сам никога не бе успявал да види автостереограмите. Теорията му беше, че нещо не беше наред с очилата му. Те бяха за сериозно късогледство и не позволяваха очите му да се отпуснат дотолкова, че да може мозъкът да възприеме зрителната илюзия. Накрая, след като бе отделил порядъчно време (петнайсет секунди) на опитите да види скрития образ, той се отказа и вместо това започна да разглежда Сейди.

Косата ѝ беше по-къса и по-модерно подстригана от преди, прецени той, но онези махагонови въл-

ни, които винаги бе имала, все още бяха там. Светлите лунички на носа ѝ бяха същите, а кожата ѝ все още имаше маслинов оттенък, макар че беше доста по-бледа, отколкото когато бяха деца в Калифорния. Устните ѝ бях напукани. Очите ѝ бяха все така кафяви, изпъстрени със златисто. Майка му Анна имаше същите очи и казваше на Сам, че това оцветяване се нарича хетерохромия. По онова време това му звучеше като някаква болест, нещо, от което майка му вероятно можеше да умре. Под очите на Сейди имаше едва забележими тъмни кръгове, но тя си ги имаше и като дете. И все пак той долови умората ѝ. Погледна я и си помисли: *Ето това е пътуване във времето*. Това е да виждаш някого едновременно в настоящето и в миналото. Ала такова препускане през времето беше възможно само за хора, които познаваш отдавна.

– Видях го! – каза Сейди. Очите ѝ искряха и изражението ѝ му напомняше за времето, когато тя беше на единайсет.

Сам бързо се обърна към плаката.

– Ти видя ли го? – попита тя.

– Да – отвърна той. – Видях го.

Сейди го погледна.

– Какво видя?

– Беше невероятно. Агски празнично – добави Сам.

– Видя ли го наистина? – Устните на Сейди се изви нагоре. Хетерохроматичните очи го гледаха весело.

– Да, но не искам да развалям изненадата на онези, които все още не са го видели. – Той посочи тълпата.

– Добре, Сам – каза Сейди. – Добре го измисли.

Наясно беше, че тя знаеше, че не го беше видял. Дватамата се усмигнаха един на друг.

– Не е ли странно? – попита Сейди. – Чувствам се, все едно не съм спирала да бъда с теб. Все едно всеки ден идваме на тази спирка, за да гледаме плаката.

– Възприемаме го интуитивно – каза Сам.

– Наистина е така. Вземам назад гумите си отпреди малко. Това, което каза сега, е типично в твоят стил.

– Аз съм си Сам. Ти си на... – Докато говореше, блендерът пак започна да бръмчи.

– Какво? – попита тя.

– На грешния площад си – повтори той.

– Какво означава „на грешния площад“?

– Намираш се на площад „Харвард“, а трябва да си на Централния площад или на „Кенгъл“. Доколкото чух, си отишла в Масачузетския технологичен институт.

– Приятелят ми живее наблизо – отвърна Сейди по начин, който подсказваше, че не иска да каже нищо повече по тази тема. – Чудя се защо ги наричат площади. Не са истински площади, нали?

Приближаваше друг влак.

– Това е моят влак. Отново.

– Така функционират влаковете – каза Сам.

– Правилно. Идва влак, после още един, и още един.

– В такъв случай единственото логично нещо, което можем да направим, е да изпием по едно кафе – каза Сам. – Или каквото ти пиеш, ако кафето ти се струва твърде клиширано. Чай, матча, сок, шампанско. Точно над нас има безкрайно голям избор от напитки, нали знаеш? Трябва само да хванем този ескалатор и всички те ще бъдат там, за да ги опитаме.

– Искане ми се да можех, но трябва да отида на лекции. Прочела съм може би половината от материалите. Единствените неща, на които мога да разчитам, са точността ми и присъствието на лекциите.

– Съмнявам се – отвърна Сам, защото Сейди беше един от най-блестящите хора, които познаваше.

Сейди отново го прегърна набързо и каза:

– Приятно пътуване към себе си.

Тя тръгна към влака и Сам се опита да измисли начин да я спре. Ако това беше някоя игра, можеше прос-

то да натисне пауза. Можеше да започне отначало, да каже други неща, този път правилните. Щеше да претърси най-дълбоките кътчета на мозъка си за нещо, което би накарало Сейди да не си тръгва.

Не си бяха разменили дори телефоните, помисли си той отчаяно. Умът му започна да прехвърля начините, по които двама души можеха да се открият през 1995-а. В миналото, когато Сам беше дете, хората можеха да загубят връзка завинаги, но сега това не беше толкова лесно. От ден на ден всичко, от което човек се нуждаеше, беше желанието да превърне някого от дигитално неизвестно в буйна плът. Така че той се успокои с мисълта, че макар силуетът на старата му приятелка да се смалвяваше все повече на спирката, светът също вървеше в тази посока. Какво значеше това? Глобализацията, информационната магистрала и други подобни. Би било лесно да открие Сейди Грийн. Можеше да предположи имейл адреса ѝ – имейлите на МТИ следваха един и същи модел. Можеше да разрови онлайн платформата на университета. Можеше да се обади в катедрата по Компютърни науки – той самият следваше компютърни науки. Можеше и да се свърже с родителите ѝ, Стийв Грийн и Шарин Фригман-Грийн, в Калифорния.

И все пак той познаваше себе си. Знаеше, че никога не звънеше на никого, ако не беше сигурен, че обаждането му ще бъде прието добре. Нагласата му беше издайнически песимистична. Щеше да си съчини, че тя е била студена към него, че изобщо не е имала лекции този ден и че просто е искала да се отърве от присъствието му. Съзнанието му продължаваше да настоява, че ако беше пожелала да го види, щеше да му даде някакъв свой контакт. Заключението му беше, че за Сейди той бе част от болезнен период в живота ѝ и затова не искаше да го вижда отново. Или, както той често подозираше, не означаваше

нищо за нея – бил е просто добро постижение за едно богато момиче. Не спираше да мисли за приятеля ѝ от площад „Харвард“. Щеше да намери телефонния ѝ номер, имейла ѝ, физическия ѝ адрес, но никога нямаше да използва нито едно от тези неща. И така, тежко угнетен, той осъзна, че това спокойно можеше да бъде последната му среща със Сейди. Опитва се да запомни всички детайли от начина, по който тя изглеждаше, докато се отдалечаваше към спирката в този ужасно студен декемврийски ден. Бежова кашмирена шапка, ръкавици без пръсти и шал. Палто с дължина три четвърти и с цвят на камилска кожа, което най-вероятно не беше купено от военноморския склад за излишна екипировка. Доста износени сини дънки с неравномерно орфани крачоли. Черни гуменки с бяла ивица. Кожена чанта с цвят на коняк, кръстосана през едното рамо, претъркана и голяма колкото нея самата. Отстрани се подаваше ръкавът на пуловер в цвят екрю. Косата ѝ беше лъскава и леко влажна, с дължина малко под раменете. Сам реши, че липсваше онази типична Сейди. Тя не се различаваше от всички интелигентни, добре поддържани колежанки на спирката.

Точно преди да изчезне от ползрението му, тя се обърна и побягна обратно към него.

– Сам – викна тя. – Играеш ли още?

– Да – отвърна той твърде ентусиазирано. – Категорично. Постоянно.

– Ето. – Сейди набута в ръцете му един деветсантиметров диск. – Това е моята игра. Предполагам, че си много зает, но все пак си я пусни, ако имаш време. Ще се радвам да разбера какво мислиш.

Тя се затича обратно към влака и Сам я последва.

– Сейди, почакай. Как да те намеря?

– Имейлът ми е написан на диска – отвърна тя. – Във файла ПРОЧЕТИМЕ.

Вратите на влака се затвориха и Сейди се запъти към своя площад. Сам погледна диска: играта се казваше „Сълюшгън“. Беше го надписала на ръка. Той би познал почерка ѝ навсякъде.

Когато се прибра в апартамента по-късно вечерта, той не пусна веднага „Сълюшгън“, въпреки че го сложи до дисковото устройство на компютъра. Все пак установи, че решението да не пусне играта на Сейди, беше чудесна мотивация да поработи върху плана на курсовата си работа, която вече беше просрочена с един месец и щеше да остане за след празниците. След дълго извиване на ръце се беше сдобил с темата „Алтернативни подходи към парадокса Банах-Тарски при липса на Аксиомата на избора“. Беше толкова отегчен от писането на плана, че определено се боеше от къртовския труд по написването на самата курсова работа. В него се надигаше погодзрението, че дори и да имаше очевидно влечение към математиката, всъщност тя не го вдъхновяваше. Научният му ръководител в катедрата по математика, Андерс Ларсон, който сигурно би взел медал в областта, бе казал достатъчно на следобедната им среща. На тръгване думите му бяха: „Ти си извънредно надарен, Сам. Но това не струва нищо, защото да си добър в нещо, не е същото, като да обичаш да го правиш“.

Маркс взе италианска храна за вкъщи и Сам хапна с него. Съквартирантът му беше поръчал толкова много, че Сам щеше да има за дояждане, докато Маркс беше извън града. Той отново покани Сам на ски в Телюрайд по празниците. „Наистина трябва да гойдеш. Ако се притесняваш за самото каране на ски, така или иначе, през повечето време всички висят в заслона“. Сам рядко имаше пари да се прибере вкъщи за празниците, така че периодично му отправяха такива покани и

той ги отказваше. След вечеря той започна да чете за занятието си по Морално разсъждение (тук изучаваха философията на младия Витгенщайн, по-точно периода, преди да осъзнае, че е грешал за всичко). В това време Маркс се оправяше за тръгване за ваканцията. Като приключи с багажа, той нагна една празнична картичка за Сам и я остави на бюрото заедно с подаръчен ваучер за 50 долара за бирарията. Точно тогава Маркс попадна на диска.

– Какво е „Сълъшън“? – попита Маркс, после вдигна зеления диск и го подаде на Сам.

– Това е играта на една приятелка – отговори Сам.

– Каква приятелка? – попита Маркс. Живееха заедно от почти три години и рядко бе чувал Сам да споменава какъвто и да е приятел.

– Приятелка от Калифорния.

– Ще я пробваш ли?

– Рано или късно, да. Предполагам, че не става. Приемам я просто като услуга. – С тези думи Сам усети, че сякаш предава Сейди, но вероятно играта наистина щеше да е зле.

– На каква тема е? – попита Маркс.

– Нямам представа.

– Все пак заглавието си го бива. – Маркс седна на компютъра на Сам. – Имам малко време. Искаш ли да я пробваме?

– Защо не? – Въпреки че Сам планираше да поиграе сам, двамата с Маркс понякога играеха заедно. Падаха си по видеоигри на военна тематика: „Мортал Комбат“, „Текин“, „Стрийт Файтър“. Имаха и една част на „Дънджънс енд Драгънс“, която си избираха от време на време. Тази част беше на мода от повече от две години и Сам беше много добър в подземията. Да играеш „Дънджънс енд Драгънс“ в отбор от двамата, беше странен акт на интимност. Те криеха от всичките си познати, че имат тази част на играта.

Маркс сложи диска в компютъра и Сам свали играта.

След няколко часа приключиха с първата си игра на „Сълюшън“.

– Какво, по дяволите, *беше* това? – попита Маркс. – Ужасно съм закъснял за Айда. Тя ще ме убие. – Айда беше най-новата любовница на Маркс – туркиня, състезателка по скуош с ширина на ракетата 13 см, и понякога модел. Тя беше представителна извадка за любовните влечения на Маркс. – Честно, мислех си, че ще играем пет минути.

Той облече палтото си – с цвят на камилска кожа, като това на Сейди.

– Приятелката ти е болен мозък. А може би е гений. От къде каза, че я познаваш?

Габриел Зевин
Нашето вечно утре

Превод *Богдана Димитрова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Дизайн на корицата *Джон Гал*
Адаптация на корицата и предпечат *Яна Аргиропулос*

Американска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 33,5
ISBN 978-619-164-595-4

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16,
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

„Нашето вечно утре“ е една от
най-добрите книги, които съм чел.“

– Джон Грийн

Две деца се запознават в стая за игри в една болница в края на 80-те години. Едното придружава болната си сестра, а другото се възстановява след тежка катастрофа. Дните и месеците са дълги на такова място. Общата им любов към видеоигрите се превръща в споделен свят – на забавление, бягство от реалността и ожесточена конкуренция. Но това време скоро приключва.

Когато двамата се срещат няколко години по-късно, всички тези спомени ги връхлитат. Искрата е моментална и те започват да работят над това, което обичат – да правят игри, които да радват, предизвикват и увличат играчите, и едновременно с това в дигиталните светове намират интимността, която им се изплъзва в реалния живот.

Това е многопластова история за перфектните светове, които Сам и Сейди създават, и за несъвършения свят, в който живеят; за израстването, себеоткриването и успеха, който променя правилата на играта; за любовта, душевната и физическата болка, от която е невъзможно да се скрием. И за живота, който е просто една нечестна игра.

„Нашето вечно утре“ е интимна възхвала на златния век на видеоигрите, но е и разказ за двама души, които се опитват да преодолеят ограниченията на личностите си, за да открият различни форми на любов и обич. Роман, който изследва природата на идентичността, креативността, провала, изкупителните способности на игрите и нуждата да се свързваме: да обичаме и да бъдем обичани.

© Дизайн на корицата: Джон Гал

© Изображение на корицата: „Голямата
вълна край Каматава“, Кадушика Хокусай,
Музей на изкуството „Метрополитън“,
Ню Йорк

© Снимка на автора: Ханс Каноса

Цена: 24 лв./12.30 €

9 786191 645054

www.enthusiastr.bg